

Arrest

nr. 184 263 van 23 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. VAN DER LINDEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Bagdad in Centraal-Irak. U bent opgegroeid in de wijk al Amin. U zou tot het tweede middelbaar naar school zijn gegaan. Hierna bent u gestopt met de school omdat u begon te werken. U zou verschillende soorten werk in dienstverband hebben uitgeoefend. Uw vader zou een ambtenaar zijn geweest bij de Amn al-amm (Algemene veiligheidsdienst) tijdens het regime van Saddam Hussein. Hij zou er een administratieve functie hebben uitoefend. Na de val van het regime van Saddam Hussein in 2003, zou uw vader werkloos zijn geworden. In 2007 zou uw vader het slachtoffer zijn geworden van een ontvoering, toen hij in Habibiye nabij Sadr city een autosalon was gaan bezoeken. Na bemiddeling door een lokale sjiitische sheikh zou uw vader na twee dagen zijn vrijgelaten. Hij werd geblinddoekt en geboeid achtergelaten in de buurt van

het kanaal van Bagdad. Het lichaam van uw vader zou ook sporen van foltering hebben vertoond. Drie à vier dagen na de vrijlating van uw vader zou u samen met uw familie naar Syrië zijn gevlucht. Jullie zouden zich gevestigd hebben in Reef Damascus in Seyd Zaynab. Uw vader zou bij UNHCR asiël hebben aangevraagd. Hij zou erkend zijn als vluchteling. In 2009 zouden jullie op aanraden van kennissen teruggekeerd zijn naar Bagdad aangezien de situatie in Irak kalmer was geworden. Jullie zouden zich opnieuw gevestigd hebben in de wijk Amin, weliswaar in een ander huis. U zou later hebben vernomen dat uw vader ook in deze periode regelmatig zou zijn bedreigd en geïntimidat en dit omwille van zijn functie ten tijde van het regime van Saddam Hussein. Zo zou er op een gegeven moment een dreigbrief bij jullie thuis zijn achtergelaten. Jullie zouden hiervan geen aangifte hebben gedaan. Op 4 juli 2015 zou uw vader een tweede maal zijn ontvoerd, toen hij onderweg was naar de winkel om sigaretten te kopen. U zou van dit nieuws op de hoogte zijn gebracht door één van uw burens. Ook van deze ontvoering zouden jullie geen aangifte hebben gedaan. Op 6 juli 2015 zou u vanuit Bagdad naar Turkije gereisd zijn, waar u ongeveer één maand zou gebleven zijn. Vervolgens zou u vanuit Turkije verder illegaal gereisd zijn tot in België, waar u op 31 augustus 2015 asiël aanvraagde.

Ter staving van uw asiëlrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, uw bewijs van nationaliteit, enkele kaarten van uw vader in verband met zijn functie bij de 'amn al amm'. Verder legde u nog enkele kopies voor van documenten: twee foto's van uw vader waarop te zien is dat hij eremedailles kreeg toegediend, een huurcontract op naam van uw vader en uzelf voor een huis in Syrië, een UNHCR refugee certificate en tenslotte de dreigbrief.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend en dat u evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, dit omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde dat uw problemen te maken hebben met de functie die uw vader ten tijde van het regime van Saddam Hussein had uitgeoefend voor de amn al amm (zie gehoorverslag CGVS, vraag 164).

Allereerst dient er evenwel te worden vastgesteld dat uit de verklaringen die u doorheen uw asiëlprocedure aflegt kan worden afgeleid dat u zelf nooit persoonlijk geïntimidat werd omwille van deze reden.

Wanneer u vervolgens werd gevraagd of u meer informatie kon geven over de functie van uw vader, antwoordde u negatief. U voegde eraan toe dat u enkel wist dat uw vader destijds een administratieve functie had uitgeoefend. Nader doorvragen leverden enkel vage verklaringen van u op. U kon ook niet zeggen sinds wanneer hij precies is begonnen werken bij de amn al amm. U werd erop gewezen dat het weinig geloofwaardig is dat u hierover zo weinig informatie kan geven, temeer daar uw problemen hun directe oorzaak vinden in deze vroegere functie van uw vader ten tijde van het regime van Saddam Hussein. Dat u zich hierover nooit beter zou hebben geïnformeerd doet de wenkbrauwen fronsen. U bent immers een normaal begaafd persoon. U bent zich bovendien klaarblijkelijk bewust van het belang één en ander te kunnen staven met stukken, gelet op het feit dat u verschillende documenten voorlegde in verband met uw vaders functie. Dat u dan op geen enkel moment zich grondig zou hebben geïnformeerd over wat uw vader dan precies gedaan heeft, dat u zelfs niet zou weten of uw vader al dan niet lid was van de baathpartij is zonder meer ongeloofwaardig te noemen. U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde dat u over dit alles niets afwist. Volgens u was iedereen in Irak met zijn eigen leven en zijn eigen werk bezig. U herhaalde niets meer te weten dan dat uw vader een administratieve functie uitoefende en u voegde eraan toe niets te willen verzinnen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 164-176). Deze vage verklaringen van u ondermijnen in grote mate uw algehele geloofwaardigheid.

Over de ontvoering van 2007 waarvan uw vader het slachtoffer zou zijn geweest, legde u eveneens erg vage verklaringen af (zie gehoorverslag CGVS, vragen 192-204). Zo heeft u geen enkel idee over door wie hij precies zou zijn ontvoerd. Uw vader zelf zou dit ook nooit te weten zijn gekomen. Uw vader zou zijn vrijgekomen via bemiddeling door een lokale sjjiitische sheikh, een zekere H.A.K.. U heeft echter geen idee hoe deze man precies te werk is gegaan om uw vader vrij te krijgen. Volgens uzelf zou hij alles in het geheim hebben gedaan, zonder jullie hierover in te lichten. Dit alles komt weinig geloofwaardig over. Vooreerst is het erg opmerkelijk dat een sjjiitische sheikh de vrijlating bepleit van een soenniet die bovendien ten tijde van het regime van Saddam Hussein ook nog eens een belangrijke functie heeft uitgeoefend. Bovendien heeft de inspanning van de sheikh ertoe geleid, althans volgens uw verklaringen, dat uw vader effectief werd vrijgelaten. Men kan hieruit afleiden dat de sjjiitische sheikh dan ook een groot risico genomen heeft door zich zo te engageren dat een soenniet effectief wordt vrijgelaten. Dat hij jullie hierover op geen enkele manier zou hebben geïnformeerd, is dan ook weinig geloofwaardig.

Wat de voorgehouden dreigbrief betreft kan er vervolgens worden vastgesteld dat u wel heel erg vaag blijft over het tijdstip wanneer jullie deze dreigbrief zouden hebben ontvangen. U kunt enkel zeggen dat dit tussen 2010 en 2013 moet hebben plaatsgevonden (zie gehoorverslag CGVS, vraag 56). Vervolgens

blijkt uit de vertaling dat het dreigement gericht is aan zij dit tot de Baathpartij behoorden. Zoals eerder gesteld weet u niet eens of uw vader tot de partij behoorde (zie gehoorverslag CGVS, vraag 60). Uw claim dat de drie kogels die bij de dreigbrief kwamen gericht waren aan uw vader, uw broer en uzelf, houdt verder weinig steek (zie gehoorverslag CGVS, vraag 252). Indien dit daadwerkelijk het geval zou zijn geweest zouden de naam van, op zijn minst, uw vader in de dreigbrief vermeld staan. Dit blijkt evenwel niet het geval te zijn (zie gehoorverslag CGVS, vraag 61).

Ook over de ontvoering van 2015 waarvan uw vader het slachtoffer is geworden, legde u weinig overtuigende verklaringen af. U verklaarde niet op de hoogte te zijn van de precieze omstandigheden van zijn ontvoering. U kon enkel zeggen dat u van uw burens had vernomen dat er een aantal auto's waren gestopt en dat uw vader vervolgens door een aantal onbekende mannen werd gedwongen om mee te gaan, nadat hij eerder sigaretten was gaan kopen in de nabij gelegen supermarkt. U had deze informatie vernomen van een zekere M.A.M., een buurjongen die getuige was van de ontvoering en die op het moment van de ontvoering op uw gsm opbelde. U werd gevraagd of u na dit verontrustende telefoontje de rest van uw familie op de hoogte bracht. U antwoordde dit niet te hebben gedaan omdat u ervan uitging dat zij van deze ontvoering wel degelijk op de hoogte moeten geweest zijn (zie gehoorverslag CGVS, vraag 236). Het is echter allerm minst duidelijk hoe de rest van uw familie hiervan op de hoogte zou geweest zijn, gelet op het feit dat de ontvoering plaatsvond ter hoogte van een nabijgelegen supermarkt en uw familie zich thuis bevond. Dat u klaarblijkelijk zich geen moeite heeft getroost om uw familie in te lichten, is op zijn zachtst gezegd, opmerkelijk te noemen.

U verklaarde verder dat het telefoongesprek waarbij u werd ingelicht over de ontvoering, zeer kort duurde. U kreeg te horen dat uw vader ontvoerd was. Vervolgens zou u het gesprek hebben beëindigd. U zou geen verdere vragen hebben gesteld. U werd erop gewezen dat het erg bevreemdend is dat u geen enkele verdere vraag heeft gesteld over de omstandigheden van de ontvoering en over wie erbij betrokken was. U antwoordde dat u toch niets kon doen. Dit bijna onverschillige antwoord van u, ondermijnt in grote mate uw geloofwaardigheid (zie gehoorverslag CGVS, vragen 245-249).

Vervolgens is het bijzonder bevreemdend dat jullie in 2015 niet opnieuw een beroep hebben gedaan op de sjiiitische sheik die in 2007 via zijn connecties de vrijlating van uw vader heeft bekomen. U werd gevraagd waarom jullie niet opnieuw hem hebben proberen in te schakelen. U antwoordde dat er geen oplossing mogelijk was. U werd erop gewezen dat de vorige keer zijn bemiddeling wel degelijk tot een oplossing had geleid. U antwoordde hierop dat jullie bang waren en dat de vorige ontvoering al heel lang geleden was gebeurd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 242-244). Deze antwoorden zijn niet van aard om uw geloofwaardigheid te versterken.

Bovenstaande vaststellingen laten niet toe geloof te hechten aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Ze zijn louter een aanwijzing voor uw persoonsgegevens en die van uw vader en verder ook het feit dat jullie een tijdlang in Syrië hebben gewoond. Ze tonen evenwel niet aan dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In verband met de dreigbrief dient bijkomend te worden opgemerkt dat deze louter een kopie betreft. Kopies laten niet toe de authenticiteit van het origineel na te gaan. Dergelijke kopies kunnen enkel weerhouden worden in het geval van geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is. De vaststelling dat uw vader in 2009 in Syrië erkend werd als vluchteling door UNHCR is niet van dien aard dat het de appreciatie van uw asielaanvraag in een ander daglicht kan stellen. Uit uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 62-75) of uit de inhoud van het document kan niet worden afgeleid op welke wijze deze beslissing van UNHCR tot stand kwam. Het CGVS onderzoekt elke asielaanvraag evenwel op individuele basis, en houdt hierbij rekening met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. U bent er omwille van bovenstaande redenen niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u actueel een individuele vrees voor vervolging koestert.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het

voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vonden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien

hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar

Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de motiveringsplicht, van het “gehoorhandvest CGVS”, van de rechten van verdediging, van de “*appreciatiebevoegdheid*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Waar verweerder stelt dat verzoeker nooit persoonlijk werd geviseerd, stelt verzoeker dat de familie een dreigbrief had ontvangen met drie kogels bij, dat het gezin drie mannen telt en dat hier terecht uit kan worden afgeleid dat er voor elk van hen een kogel is bedoeld. Verder stelt verzoeker dat zijn vader vele jaren heeft gewerkt voor het regime van Saddam Hoessein en dit reeds van voor verzoekers geboorte. Na de val van het regime vluchtte het gezin naar Syrië en nadien werd er amper nog over dit onderwerp gesproken, aldus verzoeker. Verzoeker meent dat het feit dat zijn vader werkzaam was voor het regime van Saddam Hoessein niet enkel wordt onderbouwd door zijn verklaringen, maar tevens is gebaseerd op stukken, zijnde kaarten van zijn vader en foto's. Dat het gezin naar Syrië vluchtte, wijst er volgens verzoeker op dat zij daar destijds een goede reden voor hadden, namelijk het werk van zijn vader voor het regime van Saddam Hoessein. Dat hij “vage” verklaringen zou afleggen, doet naar zijn mening geen afbreuk aan het feit dat zijn vader wel degelijk werkzaam was voor het regime van Saddam Hoessein.

Verder voert verzoeker aan dat uit alle internationale bronnen blijkt dat er sprake is van toegenomen spanningen tussen soennieten en sjiieten in Irak en in Bagdad in het bijzonder. Verzoeker citeert uit een reeks rapporten. Volgens hem is het feit dat hij de zoon is van een persoon die vroeger werkzaam was voor het regime van Saddam Hoessein en dat dit een groot probleem is met mogelijk ernstige gevolgen. Verzoeker en andere mannelijke leden van het gezin werden bedreigd (kopie van dreigbrief en foto van origineel met drie kogels). In 2007 werd zijn vader een eerste maal ontvoerd en na bemiddeling vrijgelaten. Zijn vader daarna opnieuw ontvoerd en toen was bemiddeling niet meer mogelijk omdat de veranderde omstandigheden in Irak dit niet meer toelieten. Verzoeker meent dat hem minstens het

voordeel van de twijfel dient te worden toegekend en dat hij voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker onder meer als volgt in zijn verzoekschrift: *“Sedert de uitspraken van de Staatssecretaris over de veiligheidssituatie in Bagdad en mogelijke terugkeer van Bagdadi's heeft het CGVS zelf een compleet andere houding aangenomen daar zij voorheen de subsidiaire bescherming wel toekende. Verzoeker dient er op te wijzen dat het CGVS een onpartijdige en onafhankelijke asielinstantie dient te zijn -hetgeen het zelf vooropstelt in het handvest-, wat van de Staatssecretaris niet wordt verwacht, aangezien hij een politieke functie bekleedt en bijgevolg zijn beleid politiek gekleurd is en bijgevolg niet noodzakelijkerwijs objectief, onpartijdig en met de werkelijkheid strokend. De Staatssecretaris wordt in de média dan ook regelmatig teruggesloten (Théo Francken was even staatssecretaris van Slechte Timing, Knack 05.07.2016). Verzoeker kan alleen maar vaststellen dat het CGVS niet enkel zijn persoonlijke problemen minimaliseert, maar ook dient verzoeker vast te stellen dat het CGVS de algemene veiligheidssituatie in Irak en in Bagdad in het bijzonder, minimaliseert en niet serieus neemt. De veiligheidssituatie in Irak, en in Bagdad in het bijzonder, is er immers niet beter op geworden sedert het veranderde beleid van het CGVS, in tegendeel. Het CGVS verwijst naar UNHCR, Position on Returns to Iraq van oktober 2014 en de COI Focus Irak : De actuele veiligheidssituatie in Bagdad van april 2016 en de aanvulling van 12.08.2016. Deze rapporten kunnen inderdaad beschouwd worden als het referentiepunt wat de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad betreft.”* Verder voert verzoeker aan dat het feit dat het publieke leven in Bagdad wordt verdergezet geen invloed heeft (gehad) op de veiligheidssituatie, die volgens hem steeds verslechtert en explosiever wordt en meer slachtoffers vallen. Verzoeker vergelijkt de situatie in Bagdad met deze in Mosul. Tevens wijst verzoeker er nogmaals op dat soennieten in Bagdad worden gevisieerd door milities en stelt hij dat het duidelijk is *“dat er voor soennieten –en zeker jonge mannen met de verkeerde voornaam- een groot risico bestaat slachtoffer te worden van allerlei vormen van geweld”*. Verzoeker meent dat hij niet enkel als burger gevaar zal lopen bij terugkeer, maar vooral en zeer waarschijnlijk omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, namelijk een jonge soennitische man wiens vader banden had met het regime van Saddam Hoessien en die reeds bedreigd is geworden.

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 2 februari 2017 samen met een aanvullende nota het document *“UNHCR Position on Return to Iraq”* van 14 november 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer: foto's van zijn moeder, foto's van zijn ouders en werkbades van zijn vader (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij problemen kende omwille van de functie van zijn vader ten tijde van het regime van Saddam Hoessien. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker zelf nooit persoonlijk werd gevisieerd omwille van de werkzaamheden van zijn vader ten tijde van het regime van Saddam Hoessien, (ii) zijn kennis over de functie van zijn vader ten tijde van het regime van Saddam Hoessien onaannemelijk beperkt is, (iii) hij slechts vage verklaringen kon afleggen over de ontvoering van zijn vader in 2007, (iv) hij slechts een vage aanduiding kan geven van het moment waarop de dreigbrief werd ontvangen en bovendien uit de vertaling ervan blijkt dat ze gericht is aan zij die tot de Baath-partij behoorden terwijl verzoeker niet eens weet of zijn

vader ooit lid was van deze partij, (v) hij niet op de hoogte is van de precieze omstandigheden van de ontvoering van zijn vader in 2015, (vi) zijn reactie op het telefoontje waarmee hij over voormelde ontvoering werd ingelicht onaannemelijk onverschillig was, (viii) hij niet aannemelijk maakt waarom bij voormelde ontvoering geen beroep werd gedaan op dezelfde bemiddeling die bij de ontvoering van zijn vader in 2007 tot een oplossing had geleid, en (viii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Waar verzoeker erop wijst dat er bij de dreigbrief drie kogels zitten, dat zijn gezin uit drie mannelijke leden bestaat en dat er dus een kogel voor elk van hen voorzien was, dient opgemerkt dat uit de vertaling van de dreigbrief blijkt dat deze gericht is aan hen die tot de Baath-partij behoorden, zodat uit het loutere feit dat er drie kogels bij de dreigbrief zouden hebben gezeten op zich niet aantoonbaar dat verzoeker persoonlijk zou zijn gevisieerd. Dit klemt des te meer daar verzoeker zelfs niet eens weet of zijn vader ooit lid is geweest van de Baath-partij. Verzoeker meent in onderhavig verzoekschrift dat het feit dat hij slechts vage verklaringen kon afleggen over de functie van zijn vader ten tijde van het regime van Saddam Hoessein geen afbreuk doet aan het feit dat zijn vader effectief deze functie uitoefende. Verzoeker kan hier echter niet worden gevolgd. Indien verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen naar aanleiding van de functie van zijn vader ten tijde van het regime van Saddam Hoessein, kan wel degelijk redelijkerwijze van hem worden verwacht dat verzoeker zich terdege tracht te informeren over de inhoud en de omstandigheden van deze functie. Dit klemt des te meer daar verzoeker beweert dat zijn vader reeds tweemaal zou zijn ontvoerd naar aanleiding van zijn vroegere functie en hij met zijn gezin een tijd naar Syrië zijn gevlucht. Waar verzoeker wijst op het feit dat hij verschillende documenten heeft neergelegd ter staving van de functie van zijn vader en van de ontvangen bedreiging, dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Uit de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing blijkt evenwel dat *in casu* geen sprake is van geloofwaardige verklaringen. Dit klemt des te meer daar uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Iraakse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Hierbij dient opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Verder dient vastgesteld dat verzoeker niet enkel over de functie van zijn vader ten tijde van het regime van Saddam Hoessein vage en gebrekkige verklaringen aflegde, doch ook over de ontvoering van zijn vader in 2007 en 2015. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het niet mogelijk was om bij de ontvoering van zijn vader in 2015 dezelfde bemiddeling in te roepen als bij de ontvoering van zijn vader in 2007 "*omdat zo verklaarde verzoeker de veranderde omstandigheden in Irak dit niet meer toelieten*", laat hij na toe te lichten hoe en op welke wijze de omstandigheden dermate zouden gewijzigd zijn dat anno 2015 geen beroep zou kunnen gedaan worden op dezelfde bemiddeling als in 2007. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat bij de ontvoering in 2015 opnieuw een beroep zou worden gedaan op dezelfde bemiddeling die bij de ontvoering in 2007 tot een oplossing heeft geleid.

Wat betreft de ter terechtzitting voorgelegde stukken (rechtsplegingsdossier, stuk 10), dient er nogmaals op gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Tevens kan nogmaals worden herhaald dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat valse, Iraakse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde van Iraakse documenten danig relativeert. Betreffende de foto's dient er bovendien op gewezen dat foto's steeds een beperkte bewijswaarde hebben, gelet op de manipuleerbaarheid ervan naar tijd, plaats en omstandigheden. Overigens zijn de foto's van verzoekers ouders dermate wazig dat de afgebeelde personen amper herkenbaar zijn. Verzoeker verduidelijkt verder op geen enkele wijze wat de overige foto's precies afbeelden of op welke wijze deze zijn asielaas zouden kunnen ondersteunen. Naast het feit dat de werkbades evenmin voorzien zijn van een vertaling, dient vastgesteld dat hoger reeds werd gewezen op verzoekers gebrekkige kennis over de werkzaamheden van zijn vader ten tijde van het regime van Saddam Hoessein en over de ontvoeringen van zijn vader. In zoverre zou kunnen worden aangenomen dat verzoekers vader effectief werkzaam is geweest voor het regime van Saddam Hoessein, maakt hij geenszins aannemelijk dat hij of zijn vader effectief problemen zouden hebben gekend naar aanleiding van deze werkzaamheden.

Waar verzoeker wijst op de gespannen verhoudingen tussen soennieten en sjiieten in Bagdad, dient opgemerkt dat verzoeker geen enkel aannemelijk en concreet element aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij *in concreto* een probleem zou hebben gekend omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging. Integendeel, verzoekers vader zou in 2007 door bemiddeling van een sjiitische sjeik zijn vrijgelaten. Een loutere verwijzing naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon is niet voldoende om deze pas in onderhavig verzoekschrift aangevoerde vrees *in concreto* aannemelijk te maken.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiare beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem bijgebrachte landeninformatie en stukken.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, §2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

Bij de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt eveneens het door verweerder bijgebrachte actuele standpunt van UNHCR ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*" d.d. 14 november 2016) over de terugkeer naar Irak betrokken.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming,

waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (“IDP’s”) op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio’s van Irak (IDP’s) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geïsoleerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geïsoleerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of

onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiietische militieën, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER